

177. מתוך עדותו של יהודי מווינה שגורש למחנה באזור מינסק

"ב־6 במאי 1942 יצאנו את מחנה האיטוף (בווינה)... בתחנת הרכבת גילינו... כי היעד הוא מינסק. עד וולקוביסק (Wolkowisk) נסענו בקרונות נוסעים, ושם היה עלינו... לעבור לקרונות בקר... ב־11 במאי הגענו למינסק. בתחנת הרכבת קידמונו הס"ס והמשטרה... להובלת החולים, האנשים שיצאו מדעתם במהלך המסע, הזקנים והתשושים (מספרם במשלוח שלנו היה כ־200) ניצבו שם משאיות — אפורות, גדולות וסגורות, ולתוכן השליכו את האנשים זה על זה בערבוביה... מבין האנשים שהגיעו בחרו ב־81 שהיו כשרים לעבודה, ושהובלו למחנה משטרת הביטחון (Sicherheitspolizei) והס"ד מאל־טרושטינץ (Mali-Trostinez) — מרחק 12 ק"מ ממינסק. המחנה היה מורכב מכמה אסמים ואורות ישנים ורעועים אשר בהם שוכנו... משהגיעו אנשים חדשים הוצאו אחרים, שלא היו כשרים ב־100%, לעבודה. נאמר לנו, כי חלקם הועברו לבית־חולים וחלקם לעבודה במחנות אחרים. במחנה שלנו, מאל־טרושטינץ, צריכים היו להישאר אך ורק הפועלים הטובים ביותר, כדי שניתן יהיה להפכו למחנה לדוגמה... בתקופת השיא הכיל המחנה כ־600 אסירים יהודים ו־300 אסירים רוסים... ב־28 ביולי חדרה למחננו היריעה על 'אקציה גדולה (Grossaktion) בגיטו'. העניין נגע לכ־8,000 יהודים רוסים ובכ־5,000 יהודים מגרמניה, אוסטריה וצ'כיה, אשר שהו בגיטו של מינסק עוד מאז נובמבר 1941... בשלהי 1942 פסקו המשלוחים... [בינתיים] נוכחנו לדעת, כי לא קיימות כל 'אחוזות אחרות' בסביבות מינסק וכי כולם הובאו לאחווה 16. 'אחווה 16' שוכנת במרחק כ־5 ק"מ ממאל־טרושטינץ... צד הכביש למוהילב (Mogilew) [מכיל קברי המונים] של אלפי אנשים שנורו [ונרצחו] במכוניות גז...".*

Moser, pp. 35 — 36

* ראה תעודה 181.